

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE FAMOUS FIVE: FIVE GO TO SMUGGLER'S TOP

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1945 by Hodder and Stoughton
Enid Blyton® The Famous Five®

Enid Blyton's signature is a Registered Trademark of Hodder and
Stoughton Limited

Text copyright © Hodder and Stoughton Limited, from 1997 edition

Cover illustration by Laura Ellen Anderson copyright © Hodder and
Stoughton Limited

Права за српско издање © 2018 Вулкан издаваштво

Пет пријатеља на Кријумчарском врху © 2018 Hodder and
Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-02182-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Enid Blyton®

ПЕТ
ПРИЈАТЕЉА

На
Кријумчарском
Врху

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2018.

Садржај

1. Повратак у Киринску кућицу	7
2. Шок усред ноћи	16
3. Стриц Квентин има идеју	25
4. Кријумчарски врх	34
5. Чађа Леноар	43
6. Чађини мајка и очух	52
7. Скривено окно	61
8. Узбудљива шетња	70
9. Ко је у кули?	79
10. Тими прави буку	88
11. Џорџ је забринута	97
12. Изненађење за Блока	106
13. Сирота Џорџ!	115
14. Веома збуњујућа ствар	125
15. Чудни догађаји	133
16. Следеће јутро	142
17. Све чудније и чудније	151

18. Необична открића	160
19. Господин Барлинг се изјашњава	169
20. Тими долази у помоћ.	180
21. Путовање кроз брдо	189
22. Све се коначно сређује.	197

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

Повраћак у Киринску кућицу

Једног лепог дана, на самом почетку ускршњег распуста, четворо деце и пас путовали су заједно возом.

„Убрзо стижемо“, рекао је Џулијан, висок и снажан дечак одлучног лица.

„Ав!“, одговорио је пас Тимоти, врло узбуђен, док је покушавао и сам да погледа кроз прозор.

„Спусти се, Тиме“, наредио је Џулијан. „Пусти Ен да погледа.“

Ен је била његова млађа сестра. Сада је протурила главу кроз прозор. „Стижемо на станицу Кирин!“, узвикнула је. „Надам се да је стрица Фани дошла да нас дочека.“

„Наравно да јесте!“, рекла је Џорџина, њена сестра од стрица. Више је личила на дечака него на девојчицу, јер је имала врло кратку коврцаву косу. И она

је деловала одлучно, баш као Џулијан. Одгурнула је Ен с прозора да би и сама погледала напоље.

„Лепо је вратити се кући“, казала је. „Волим ја школу – али биће дивно да поново будемо у Киринској кућици и можда отпловимо до острва Кирин и обиђемо рушевине замка. Нисмо их видели од прошлог лета.“

„Сад је на Дика ред да погледа“, казао је Џулијан, окренувши се ка млађем брату, дечаку пријатног лица који је седео у углу и читао. „Само што се није појавио Кирин, Дик. Можеш ли мало да прекинеш читање?“

„Књига је јако занимљива“, рекао је Дик и гласно склопио корице. „Најузбудљивија авантура коју сам икада читао!“

„Их! Кладим се да није узбудљивија од неких наших авантура!“, брзо је одвратила Ен.

То је било сасвим тачно. Њих петоро, укључујући и пса Тимија, са којим су све делили, доживели су чудесне авантуре. Ипак, сада је изгледало да ће имати леп, миран распуст, са дугим шетњама дуж литица, а можда ће Џорџиним чамцем отпловити и до свог острва Кирин.

„Баш сам се намучио у школи овог тромесечја“, признао је Џулијан. „Стварно ће ми пријати одмор!“

„Смршао си“, приметила је Џорџина. Додуше, нико је није тако звао. Сви су је звали Џорџ. Никад

се није одазивала на пуно име. Џулијан се насмешио.

„У Киринској кућици брзо ћу се угојити, ништа се не брини! Стрина Фани ће се већ побринути за то. Она је права особа кад некога треба мало попунити. Радујем се што ћемо видети твоју маму, Џорџ. Она је сјајна.“

„Јесте. Надам се да ће мој тата овог пута бити добре воље“, рекла је Џорџ. „Ваљда хоће, јер је управо завршио неке нове експерименте. Мама каже да су били врло успешни.“

Џорџин отац био је научник и увек је радио на неким новим идејама. Волео је мир и тишину и умео је да добије напад беса када би му их неко нарушио, или кад ствари не би ишле онако како он жели. Деца су често помишљала да је Џорџина, са својом жестоком нарави, заправо врло налик на оца. И она је имала нападе беса када нешто не би било по њеном.

Стрина Фани чекала их је на станици. Четворо деце искочило је на перон. Похитали су да је загрле. Џорџ је стигла прва до ње. Много је волела своју нежну мајку, која је веома често покушавала да је заштити кад би се отац наљутио на њу. Тими је скакао унаоколо, одушевљено лајући. И он је обожавао Џорџину мајку.

Фани га је помазила, а он је покушао да се пропне и лизне је по лицу. „Тим је још порастао!“, насмејала се она. „Седи, момче! Оборићеш ме.“

Тим је заиста био крупан пас. Сва деца су га воле-ла јер је био одан, веран и пун љубави. Гледао их је све редом смеђим очима, уживајући у општем узбуђењу. Тим је учествовао у томе, јер је он заправо учествовао у свему.

Ипак, највише је волео своју господарицу Џорџ. Узела га је кад је био сасвим мало штене. Сваког полугодишта водила га је са собом у школу, јер су она и Ен ишле у интернат који је дозвољавао држање кућних љубимаца. Да није било тако, Џорџ би сигурно одбила да иде!

Кренули су ка Кирину кочијама које је вукао коњ. Било је ветровито и хладно, па су деца дрхтала и чвршће се умотавала у капуте.

„Ужасно је хладно“, рекла је Ен кад су зуби почели да јој цвокоћу. „Хладније него зими!“

„То је због ветра“, објаснила је стрина Фани и додала јој ћебе. „Последњих неколико дана баш јако дува. Рибари су извукли бродиће високо на обалу јер се плаше јаке олује.“

Деца су видела бродиће на сувом док су пролазила крај плаже на којој су се тако често купала. Сад им уопште није било до пливања. Стресли би се при самој помисли на то.

Ветар је завијао над морем. Велики тамни облаци јурили су преко неба. Таласи су запљускивали

плажу стварајући страшну буку. Тимија је то узнемирило, па је почео да лаје.

„Тихо, Тиме“, упозорила је Џорџ, милујући га. „Мораћеш да научиш да будеш добар и тих сад кад смо поново код куће, иначе ће се тата љутити на тебе. Мама, да ли је тата и даље заузет?“

„Веома“, одговорила јој је мајка. „Али неће много радити сад кад си дошла кући. Размишљао је да би волео да иде у дуге шетње са вама, или да пловите чамцем, ако време дозволи.“

Деца су се погледала. Стриц Квентин није био баш омиљено друштво. Није имао смисла за хумор, а кад би деца праснула у смех, што су чинила по двадесет пута на дан, па и чешће, он није разумео шта је то смешно.

„Изгледа да овај распуст неће бити баш много весело ако ће стриц Квентин стално бити с нама“, шапнуо је Дик Џулијану.

„Пссст“, одвратио је Џулијан, плашећи се да ће их стрина чути и увредити се. Џорџ се намрштила.

„Ох, мама! Тата ће умрети од досаде ако пође с нама – а и ми исто!“

Џорџ је била веома искрена и никада није научила да држи језик за зубима. Њена мајка је уздахнула. „Не треба тако да говориш, мила. Сигурна сам да ће тати после неколико дана досадити да шета с вама.

Али свакако ће му пријати да буде окружен младим светом.“

„Ево нас!“, узвикнуо је Џулијан кад су се кочије зауставиле пред старом кућом. „Киринаска кућица! Јој, како ветар завија око ње, стрина Фани!“

„Да. Синоћ је било баш грозно“, рекла је стрина. „Џулијане, одвези кочије иза куће кад све истовари-мо. Ох, ево и Квентина да помогне!“

Појавио се стриц Квентин, висок, продорног погледа и прилично намрштен. Насмешио се деци и пољубио Џорџ и Ен.

„Добро дошли у Киринаску кућицу!“, рекао је. „Драго ми је што су ваши родитељи отпутовали, Ен, јер сте сада поново сви заједно код нас!“

Убрзо су седели око стола и вечерали. Стрина Фани увек је спремала много хране за прву вечеру по њиховом доласку, јер је знала да ће бити гладни после дугог путовања возом.

Чак се и Џорџ коначно најела и завалила у столицу, жалећи што не може да поједе још коју мамину дивну домаћу кифлицу.

Тими је седео крај ње. Он није смео да добија храну док људи једу, али право је чудо колико је залагајчића стизало до њега испод стола!

Ветар је урликао око куће. Прозори су звекетали, врата су се тресла, а теписи лепршали по ивицама кад би их ухватила промаја.

„Изгледају као да се испод њих мигоље змије“, приметила је Ен. Тими их је такође гледао и режао је. Он јесте био веома паметан пас, али није разумео зашто се теписи тако чудно мрдају.

„Надам се да ће се ветар ноћас стишати“, уздахнула је стрина Фани. „Целе прошле ноћи нисам ни тренула. Џулијане, мили, нешто си ми смршао. Дали си много учио? Мораћу мало да те поупим.“

Деца су се насмејала. „Тачно смо знали да ћеш то рећи, мама!“, рекла је Џорџ. „Побогу, шта је то?“

Сви су непомично седели, послушкујући. Чуло се гласно лупање на крову, а Тими је начулио уши и претећи зарежао.

„Цреп на крову“, рекао је стриц Квентин. „Каква гњаважа! Фани, чим олуја прође, мораћемо да се постарамо за олабављене црепове, иначе ће почети да прокишњава.“

Деца су се надала да ће се стриц Квентин после вечере повући у своју радну собу, као што је обично чинио, али овога пута није било тако. Желели су да играју неку друштвену игру, али није вредело почињати док је он с њима. Он није умео да игра готово ниједну игру, чак ни таблић.

„Да ли познајете дечака по имену Пјер Леноар?“, упитао је изненада стриц Квентин, вадећи из џепа писмо. „Мислим да иде у исту школу као ти и Дик, Џулијане.“

„Пјер Леноар... Ах, мислиш на Чађу“, сетио се Џулијан. „Да – он је Диково годиште. Сасвим је шашав.“

„Чађа! Зашто га тако зовете?“, упитао је стриц Квентин. „Врло чудан надимак за једног дечака.“

„Кад би га видео, не би тако мислио“, рекао је Дик, смејући се. „Сав је црн! Коса црна као чађ, очи као од угља, обрве као нацртане тушем. А и презиме му значи црн, зар не? *Ле-ноар*, то на француском значи црно.“

„Да, сасвим тачно. Али ипак, какав надимак – Чађа!“, поновио је стриц Квентин. „Дописујем се са његовим оцем. Обојицу нас занимају иста научна питања. Заправо, питао сам га да ли би желео да дође код мене на неколико дана – наравно да поведе и сина Пјера.“

„Ох, стварно!“, обрадовао се Дик. „Не би било лоше да Чађа дође овамо, стриче. Али он је прилично шашав. Никад не ради шта му се каже, пентра се као мајмун и уме да буде баш дрзак. Не знам да ли ће ти се допасти.“

Стрицу Квентину после овога као да је било жао што је позвао Чађу у госте. Он није волео дрске дечаке. Нити шашаве.

„Хм“, казао је сада, склањајући писмо. „Волео бих да сам вас питао за тог дечака пре него што сам предложио његовом оцу да га поведе. Али можда могу да откажем његов долазак.“

„Не, немој, тата“, молила је Џорџ, којој се прилично допао опис Чађе Леноара. „Нека дође. Може да иде с нама и да унесе мало живости!“

„Видећемо“, рекао је њен отац, који је већ одлучио да у Киринску кућицу неће никако примити дечака који је шашав, пентра се свуда и још је и дрзак. Џорџ им је приређивала довољно узбуђења без ђаволског дечака у гостима!

На велико олакшање деце, стриц Квентин је после осам отишао у своју собу да чита. Стрина Фани погледала је на сат.

„Време је да Ен иде у кревет“, рекла је. „А и ти, Џорџ.“

„Само још једну партију тача, сви ћемо играти, мама“, била је упорна Џорџ. „Хајде, играј и ти. Ово нам је прво вече код куће. Уосталом, нећу моћи да заспим док овај оркан дува око нас! Хајде, мама, једну партију, па онда идемо у кревет. Џулијан већ зева из све снаге!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

Шок усред ноћи

Било је лепо попети се стрмим степеништем у собе које су тако добро познавали. Деца су уморно зевала. Дуго путовање возом прилично их је исцрпело.

„Само кад би овај грозни ветар стао!“, завапила је Ен, повлачећи завесу да погледа напоље у ноћ. „Има мало месечине, Џорџ. Стално се појављује између облака који јуре.“

„Нека се појављује“, рекла је Џорџ, пењући се у кревет. „Баш ми је хладно. Пожури, Ен, или ћеш се прехладити поред тог прозора.“

„Чујеш како су таласи бучни?“, упитала је Ен, не одмичући се од прозора. „А стари јасен повија се под овим орканом који му звижди кроз гране.“

„Тими, брзо дођи на мој кревет“, наредила је Џорџ, трљајући хладна стопала једно о друго. „То је једна од добрих ствари кад сам код куће, Ен. Тими може

да спава са мношћом у кревету! Он је много бољи од термофора.“

„Не би ни код куће смела да га пушташ у кревет, баш као ни у школи“, приметила је Ен и склупчала се у својој постељи. „Стрина Фани мисли да он спава у својој корпи у углу.“

„Па не могу га спречити да ми се попне на кревет усред ноћи, ако је решио да неће да спава у корпи, зар не?“, рекла је Џорџ. „Тако је, Тими, мили. Угреј ми стопала. Где ти је њушка? Хоћу да је помилујем. Лаку ноћ, Тими. Лаку ноћ, Ен.“

„Лаку ноћ“, сањиво је додала Ен. „Надам се да ће тај Чађа доћи, а ти? Звучи врло забавно.“

„Да. Осим тога, тата ће бити са господином Леноаром, његовим оцем, и неће излазити с нама“, додала је Џорџ. „Не ради он то намерно, али увек нам поквари забаву.“

„И не уме да се смеје“, додала је Ен. „Сувише је озбиљан.“

Од гласног праска обе девојчице су поскочиле. „Врата од купатила!“, гласно је уздахнула Џорџ. „Мора да је неко од дечака заборавио да их затвори. Управо таква бука излуђује тату! Ено их опет!“

„Е нека их Џулијан и Дик затворе“, рекла је Ен, која се таман мало угрејала. Али Џулијан и Дик су мислили да Џорџ и Ен треба да затворе врата, па на крају нико није устао да се постара за то што она лупају.

Ускоро се на степеништу проломио Квентинов глас, јачи од олује.

„Нека неко од вас затвори та врата! Како да радим уз толику галаму?“

Четворо деце искочило је из кревета. И Тими је сишао са Џорџиног ћебета. Сви су се спотицали преко њега док су хитали ка вратима купатила. Потом је уследило много кикотања и подгуркивања. Тек кад су се на степеништу зачули тешки кораци, пет пријатеља журно се повукло у собе.

Олуја је и даље беснела. И стриц Квентин и стрина Фани пошли су у кревет. Врата спаваће собе отела су се из стричеве руке и залупила толико силовито да је ваза на полици поскочила.

Поскочио је и изненађени Квентин. „Ова проклета олуја!“, рекао је љутито. „Нисам доживео ништа слично за све ове године. Ако се још погорша, разбиће рибарске бродиће, ма колико високо да су извучени на обалу.“

„Брзо ће се смирити, мили“, рекла је Фани помирљиво. „Вероватно ће до јутра све проћи.“

Али није била у праву. Олуја није престала преко ноћи. Беснела је око куће још жешће, звиждећи и завијајући као жив створ. Тими је непрекидно тихо режао, јер му се звекетање и завијање нимало нису допадали.

Пред јутро, ветар је још више ојачао. Ен је помислила да звучи као језиви оркан који намерава да нанесе што више штете. Лежала је и дрхтала од хладноће и страха.

Изненада се зачуо неки чудан звук: гласно и жалобно јечање и стругање, као да је неко на страшним мукама. Девојчице су селе, свака у свом кревету, и биле су уплашене. Шта би то могло бити?

Дечаци су чули исто. Џулијан је искочио из кревета и притрчао прозору. Напољу је било старо јасеново дрво, високо и црно под несталном месечином. Постепено се нагињало ка кући!

„То је јасен! Пада!“, повикао је Џулијан, додатно претрашивши Дика. „Пада, кад ти кажем. Пашће на кућу! Брзо, упозори девојчице!“

Вичући из свег гласа, Џулијан је истрчао из собе на одмориште. „Стриче! Стрина! Џорџ, Ен! Брзо, силазите! Јасен пада!“

Џорџ је искочила из кревета, дохватила кућни огртач и потрчала ка вратима, дозивајући Ен. Млађа девојчица брзо се створила крај ње. Тими је трчао пред њима. На вратима стринине и стричеве спаваће собе појавио се стриц Квентин, висок и збуњен, умотавајући се у кућни огртач.

„Каква је то галама? Џулијане, шта се...?“

„Стрина Фани! Брзо сиђи, јасен пада! Слушај како страшно јечи и крцка!“, викао је Џулијан, скоро ван

себе од журбе. „Здобиће кров и спаваће собе! Слушајте, ево га, пада!“

Сви су појурили низ степениште док је, уз ужасан јечећи звук, велики јасен, ишчупан из корена, свом тежином падао на Киринску кућицу. Зачуо се ужасан тресак, а потом звук црепова како падају с крова на све стране.

„Јао, боже!“, узвикнула је сирота стрина Фани, покривајући очи рукама. „Знала сам да ће се нешто десити! Квентине, требало је да поткрешемо тај јасен. Ма знала сам да ће пасти по некој оваквој олуји. Шта је било са кровом?“

После великог треска наступили су нешто тиши звуци ствари како падају, уз ударце и звекет. Деца нису могла да схвате шта се дешава. Тими је био јако љут и гласно је лајао. Стриц Квентин љутито је треснуо песницом по столу, тако да су сви поскочили.

„Ућуткај тог пса! Има да га избацим!“ Али те ноћи ништа није могло спречити Тимија да лаје и режи, па га је Џорџ на крају угурала у топлу кухињу и ту га затворила.

„И ја бих најрадије лајала или режала“, рекла је Ен, која је тачно знала како се Тими осећа. „Џулијане, да ли је дрво срушило кров?“

Стриц Квентин извадио је јаку батеријску лампу и пажљиво пошао уз степенице да извиди колика је штета. Кад се вратио, био је врло блед.